

PROLOG

Vždy jsem byla veselá a rozmařilá.

Někdy trochu střelená a někdy trochu nezodpovědná. Do zážitků jsem se vrhala spontánně a bezhlavě.

Pokud bolely, tak až potom, když jsem začala přemýšlet.

Některé jsem si mohla odpustit, vím, ale dnes se mám alespoň čím bavit, když si v duchu promítám, co všechno jsme se s holkama navyváděly.

Nebylo toho málo.

Ale ani moc.

Tak akorát.

Můj otec měl tu hravost na mně rád, máma kvůli ní nespala.

Potom to ve mně Petr zabil. Ne, nezabil, jen přizabil.

Ale i to stačilo k tomu, že když jsme se konečně rozešli, chtěla jsem dohnat zameškané.

Jak jinak, vesele a ve velkém stylu.

1. KAPITOLA

Ukládala jsem jednu nádobku s džemem vedle druhé. Tak, aby bylo vidět ručně napsané názvy a aby víčka různých barev spolu ladila. Jeden fíkový jsem hned dala stranou, ten mám nejraději, a doma mi zůstalo už jen trochu. Nové zásoby přišly právě včas, můj ranní rituál s topinkou, džemem a kapučinem plným pěny se pomalu měnil na závislost. Mňam. Dobrá italská snídaně. Miluju ji. Tak jako všechno italské.

Hned vedle džemů jsem měla sladké trvanlivé pečivo, které mi každý týden vozili z Tarvisia. Na poličkách trůnily malé pomerančové koláčky, čokoládové oplatky a mandlové tyčinky a mezi nimi i dózy s voňavou italskou zrnkovou kávou a se sušenkami. Vypadalo to vábně, vlastně celý ten malý obchůdek byl půvabný – i šunky a sýry se daly naaranžovat tak, aby je lidé chtěli okamžitě ochutnat. Nechodím jen tak zbůhdarma po římských *brasseriích*, abych odkoukala interiér...

Vyložila jsem poslední skleněnou nádobku se sladkým obsahem a natáhla jsem se po krabici, ve které mi přivezli těstoviny. *Pappardelle, bucatini, cannelloni, farfalle, fusilli*... Chtěla jsem k nim uložit hotové omáčky, aby lidem padly do oka a aby se dali nalákat na večeři hotovou za pár minut.

Dveře do obchodu se otevřely a dovnitř vešla příjemná padesátnice.

„Dobrý den, Evičko,“ pozdravila srdečně.

„Paní Urbanová,“ narovнала jsem se za pultem, „vítejte, dlouho jste tady nebyla.“

Usmála se a omluvně pokrčila rameny.

„Znáte mě. Když sem přijdu, koupím všechno, co vidím. Ale potom to rodinný rozpočet pocítí.“

Povzdechla jsem si. Stále ta samá písnička. Lidé chtějí nakupovat, ale musí být opatrní. Do prdele s touhle krizí... Fakt do prdele.

„Rozhlédněte se tady,“ řekla jsem jí mile. „Přivezli mi spoustu nových dobrot, i ty speciální piškoty na tiramisu, na které jste se minule ptala.“

Přikývla. Sledovala jsem ji, jak si vybírá sýry, olivy a bazalkový bujon, mezitím jsem mladíkovi v kožené bundě prodala dvě sedmičky bílého vína a směs sušených hub, a když jsem na chvíli rozpažila ruce, abych si protáhla záda, mimoděk jsem se usmála.

Byla jsem šťastná. Ve svém malém italském světě uprostřed Trnavy...

Před pár lety jsem se ještě živila jako členka marketingového oddělení jednoho z největších slovenských hotelů. Vystudovala jsem vysokou školu managementu, plynule jsem mluvila anglicky a italsky, to na čtyři hvězdičky v Bratislavě stačilo. Ale mně ta práce neseseděla. Na všechno byly tabulky, předpisy, školení a doporučení. Chovali jsme se jako stroje, ne jako lidé, protože někdo, koho vedení považovalo za kompetentního, nám kázal, jak máme mluvit s klienty a jak s obchodními partnery. Jak a kdy se usmívat, kdy se chovat asertivně a jakým způsobem nahlédnout do soukromí zaměstnanců.

Dost nechutné.

Když jsme se s Petrem rozešli a já měla místo

budoucnosti před očima pouze mlhu, jediné, co mi bylo jasné, byl okamžitý odchod z hlavního města. Pryč od anonymní pavučiny, od neosobních setkání, od masy lidí, ve které člověk nezná člověka. Vrátila jsem se do Trnavy a začala jsem žít svůj sen.

Celá léta jsem to chtěla. Malý italský obchůdek na hlavní ulici, se zvonečkem nade dveřmi, s voňavým zbožím přímo ze země pizzy a makaronů. Budou v něm nakupovat milí lidé, kteří si ho zamilují, a postupně je budu znát i jménem...

Nebylo to jednoduché, to tedy nebylo. Ale různá vyřizování, cesty do Itálie a hledání prostor mi pomohly zapomenout na Petrovo ponižování. Stávala jsem se znovu tou Evou, kterou jsem byla kdysi, všimli si toho rodiče, kamarádi i babička, která mi před svou smrtí řekla, že je šťastná, že mě vidí zase usměvavou. Zanechala mi rodinný domek, ve kterém dožila, na kraji Spieglsalu. Jednopatrový, s velkými okny a s komorou u kuchyně. Byla plná kompotů, bylinek, loňských jablek a lahví domácího křenu, kterým byla babička proslavená po celém okolí. Někdy, když jsem večer přišla z obchodu utahaná jako kůň, jsem ho jedla s pikantními párky a chlebem, který jsem narychlo nasucho ohřála na pánvi.

Můj obchůdek Dolce Vita si brzy našel své klienty. Nechci říct, že ke mně chodila celá Trnava, ale postupně se o mně Trnavané alespoň dozvěděli a mnozí, kteří přišli ze zvědavosti, se vraceli pravidelně. Dala jsem si záležet na kvalitních produktech i na tom, aby na dřevěných policích a v provensálských kredencích vypadaly lákavě. To nebyl problém, Italové uměli z každého kusu šunky udělat umělecké dílo, když ho hezky

zabalili... Chodila mi pomáhat máma a nakonec u mne zůstala pracovat, vedla obchod, když jsem jela do Itálie, a potom každou středu a sobotu, abych si odpočinula. Každé ráno jsme nakrájely italský chléb, polily ho olivovým olejem, obložily sýry, sušenými rajčaty a olivami, aby si lidé mohli zobnout. Fungovalo to. Málokdo odolá chuti, která evokuje dovolenou u moře...

Paní Urbanová přede mě kladla svůj nákup.

„I těstoviny?“ usmála jsem se.

„Vyzkoušíme tyhle, ještě jsme je neměli,“ ukázala na *cannelloni*.

„Naplňte je mletým masem v dušených rajčatech a potom přelijte olivovým olejem a posypte česnekem,“ ukládala jsem úhledné balíčky do papírové tašky.

„To stačí?“

„Stačí,“ přikývla jsem. „Budete se olizovat. Anebo je udělejte se špenátem a mozzarellou.“

„Vy jste chodící kuchařská kniha, Evičko.“

„Ale vůbec ne,“ zasmála jsem se. „Jenom v Itálii nedělám nic jiného, než že jím.“

Počkala jsem, než vyjde z obchodu, uložila jsem peníze do pokladny a vytiskla jsem si denní inventuru. Nebylo to špatné vzhledem k tomu, že bylo těsně před výplatami. Krabici s nevybalenými těstovinami jsem nohou zasunula pod pult a dveře od skladu jsem zabouchla. Bylo teprve šest hodin, obvykle jsem zavírala až po půl sedmé, ale čekala mě dámská jízda v restauraci na náměstí, tak jsem skončila dřív. Snad to nikomu nebude vadit.

Na krk jsem si nastříkala pár kapek svého oblíbeného parfému Bruno Banani, do kabelky jsem si hodila několik čokoládových bonbonů pro kámošky, tabul-

ku na vstupních dveřích jsem otočila na ZAVŘENO a vyšla jsem ven. Už trošku pofukovalo, zabalila jsem se do svetru a spěchala jsem přes Františkánskou ulici a Trojičné náměstí, abych neměla příliš velké zpoždění. I když jsem ho vždy měla. Holky se na naše setkání tak těšily, že přicházely i o půl hodiny dřív, a na mě čekaly ve veselé debatě s vínem na stole.

„Nazdar, bella!“ zavolala Lucie, jen co mě zahlédla u vstupu. Zvedla jsem ruku na pozdrav a začala se mezi stoly prodírat jejich směrem.

„Zase jsem poslední?“ řekla jsem místo pozdravu.

„Zase.“

Lucie vstala, pevně mě objala a z ramene mi vzala kabelu, aby ji pověsila na věšák. „Budeš taky jíst?“

„Budu hlavně pít,“ usmála jsem se a políbila holky jednu po druhé. „O něco jsem přišla?“ zeptala jsem se, když jsem klesla na židli a Lucie mi do ruky dala plnou sklenici vína.

„Ano, tahle tady je těhotná,“ ukázala Anička na Moniku.

„Zase?“ udiveně jsem zvýšila hlas.

„Zase,“ pokrčila rameny Monika a šťastně se usmívala. Stiskla jsem jí ruku.

„To je skvělé,“ řekla jsem jí upřímně.

„Jsi jako jabloň, rodiš každý rok,“ zasmála se Lucie.

„Jo, mám dojem, že otěhotním ihned, jak pomyslím na sex.“

„Chudinko,“ řekla Anička.

„Není to tak strašné.“

„Hlavně by to už konečně mohlo být děvče,“ zvedla jsem sklenici. „Ať to tam doma u vás není plné testosteronu.“